

Сонечко

Андрій М'ястківський

— Йдучи до дядька Степана, я побачила, що й сонечко йде зі мною понад ясенами, понад черешнями,— розказує своїй мамі Наталя.— Прийшла я на дядькове подвір'я, зупинилася — і воно зупинилося над дядьковою хатою... То моє сонечко. Правда ж, мамо?

— Авжеж, твоє...— сказада матуся.

— Так, так,— тішилась Наталя.— До дядька Степана тільки зі мною йшло. Потім разом ішли додому, я — вулицею, воно — небом. Хіба сонечко зі всіма ходить?

— Зі всіма, Наталочко,— сказала мама.— Воно і твоє, і моє, і таткове — єдине, воно для всіх людей і зі всіма ходить.

— Так багато людей, і встигає зі всіма?

— Встигає, доню...